

שיעור קנה

מ"ע ס. מל"ת ק. צה. מ"ע סב. מל"ת צט.

מצוה ס היא שצונו שיהיה כל קרבן שנקריב מן הבהמה בן שמנה ימים או יותר ולא פחות מהם, וזהו מחוסר זמן בגופו. והוא אמרו והיה שבעת ימים תחת אמו וכבר נכפל זה הצווי בלשון אחר, והוא אמרו יתעלה שבעת ימים יהיה עם אמו, ומצוה זו תכלול כל הקרבנות כלם, ומאמרו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה' יש ראייה שקודם זה לא ירצה. הנה כבר התאמתה האזהרה מהקרב מחוסר זמן אבל הוא לאו הבא מכלל עשה, לפיכך אין לוקין עליו ומי שהקריב מחוסר זמן אינו לוקה כמו שהתבאר בפרק אותו ואת בנו (דף פ"א) ושם נאמר הנח למחוסר זמן שהכתוב נתקו לעשה. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בספרי ובסוף מסכת זבחים. (אמור, איסורי מזבח פ"ג):

מצוה ק הזהירנו מהקריב אתנן זונה ומחיר כלב, והוא אמרו לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב בית ה'. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בו' מתמורה, ומי שהקריב שום דבר מהם עם היות הקרבן מהם פסול לוקה כדין מקריב בעל מום. (כי תצא, שם פ"ד):

מצוה צח הזהירנו מהקריב שאור או דבש, והוא אמרו כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו. וכבר נכפלה האזהרה מזה הענין בלשון אחר, ואמר כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תעשה חמץ וגו'. וכבר בארנו בשרש ט' שמי שהקריב שאור ודבש לוקה אחת ואינו לוקה שתיים בעבור היותו לאו שבכללות, כמו שבארנו שם, שכבר נתאמת לנו שעל לאו שבכללות לוקין אחת. והמשל בזה מי שהקריב חמץ לוקה אחת, וכן מי שהקריב דבש לוקה אחת, וכן מי שהקריב כאחת שאור ודבש. (ויקרא אל משה, שם):

מצוה סב היא שצונו להקריב מלח על כל קרבן, והוא אמרו על כל קרבנך תקריב מלח. וכבר התבאר משפטי מצוה בספרא ובמנחות. (ויקרא, איסורי מזבח פרק ה')

מצוה צט הזהירנו מהקריב קרבן מבלי מלח. והוא אמרו יתעלה ולא תשבית מלח ברית אלהיך, שאחר שהזהיר מהשבית מלח תגיע שאינו מותר להקריב התפל שאין טעם לו, ומי שהקריב התפל שאין טעם לו כלומר קרבן או מנחה חייב מלקות. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בגמרא פסחים. (ויקרא אל משה, איסורי מזבח פ"ה):